

Kommunista ifjú nemzedékből birodalmi bálványimádók

– az eszmei nihilizmustól a köztudatot romboló, cselekvő káosz szításáig

Bevezető helyett (iránytű annak, aki beme- részkedik a „nagypolitika” területére)

1. Szó sincs arról, hogy az Orbán Viktor vezette magyar politika bármikor is kacsingatott volna Oroszország felé; bármikor is közeledett volna hozzá (vagy akár ezt tehetné a jövőben). Magyarország nem közelítette (s nem is közelíthetné) Magyarország politikai rendszerét Oroszorszáéhoz. Orbán Viktor nem V. V. Putyin, sem „kis Putyin”. Magyarország geopolitikai és katonai stratégiai szerepét nem lehet összehasonlítani egy olyan országgal, amely az Atlanti-óceántól a Csendes-óceánig terjed a Jeges-tenger teljes hosszúságában (15 000 km). Orbán Viktor mindig azt tette, **ami Magyarország nemzeti érdekeit szolgálta**. Amennyire nem érdekli a „putyinizmus”, annyira a NATO sem, ha az megbicsaklik (például nem veszi figyelembe, hogy Magyarország törődik a kárpátaljai magyarok sorsával). Lepereg róla a vádaskodás, fenyegetés, nyomásgyakorlás. Magyarország nemzeti érdekeit védi **mindenféle** birodalmi törekvéssel szemben. Politikája nem hóbortos, hanem következetes. Ez veszélyeket rejt magában? Igen. De hogy maradhatna meg másként egy kis nép, egy kis ország a következő évszázadokban?

2. Nem az USA katonai és gazdasági ereje gyengült meg, hanem Kínáé és Oroszorszáé nőtt meg (de más országoké is). Kína és Oroszország katonai és gazdasági ereje túl fogja nőni az USA-ét (emellett az USA-t nagy belső ellentétek is feszítik, amelyek a szegregáció és a kasztrendszerre emlékeztető, legkülönbözőbb rendszéri bezárkózás formáiból erednek).

3. Az USA szeretné megkettőzni az erejét. Szeretné, hogy Európa (amelynek gazdasági

ereje együttvéve erősebb az USA-énál) vazalusi viszonyba kerüljön. Ha sikerülne létrehoznia a neki alárendelt Európai Egyesült Államokat a katonai erejével (a NATO ütőképes haderejének csaknem a kilencven százalékát az USA adja), akkor gazdasági és katonai ereje is kiegyenlítődne a többi nagyhataloméval, így továbbra is a világ legerősebb hatalma maradna, és továbbra is bárhol regionális háborút csinálhatna.

4. Ennek csak egy akadálya van: Európa nemzetállamokból áll.

5. Az a baj, hogy a nagy és kis európai nemzetállamok nem hódolnak meg az USA katonai ereje előtt. Magában véve a katonai erő alkalmazása értelmetlen és kétes eredményű, elerőtlenedik. Az óhajtott eredmény elodázódik az ismeretlen jövőbe. A katonai erő alkalmazása általában nem is ad eredményt. (Például a szovjetek hiába verték le az 1956-os magyar forradalmat, utólag mégis engedélyezni kellett legalább a gulyáskommunizmust – amely után addig a többi, a szovjetek által leigázott nép és a Szovjetunió népei is csak sóvároghattak.)

Ha történik is valami egy esetleges katonai erő alkalmazása után, az általában váratlan, és nem a kívánt eredményt hozza. A legjobb esetben is csak látszateredmény születik, és azt az idő gyorsan elmossa.

6. Az USA külpolitikájának a „nagy” eszei ezért a „puha politika” taktikájához nyúltak. Ebbe tartozik: a) az eszmei nihilizmus előidézése az áldozatnál minden alkotói tevékenységben; b) a kaotikus cselekvés kiváltása a közéleti szférában; c) rendszeresített zűrzavar minden állami intézmény tevékenységében; d) a tények igazságának a tagadása és minden vélemény igazságának az azonnali relativizálása; e) közerkölcs és magánerkölcs tagadása és cserélgetése.

7. Amíg a közösségek és intézmények ragaszkodnak az évezredek európai hagyományokhoz és értékekhez, addig az USA „puha politikája” nem hoz eredményt.

Márpedig az USA-nak általában gyors eredményre van a legnagyobb szüksége!

Két-három ezer éves hagyomány lerakódását a személyiség kialakulásában, az emberek közötti viszonyban, az intézmények jogállami kötöttségében nem egyszerű semmissé tenni. „Erős a ragaszkodás a múlthoz”, „konzervatív az európai gondolkodás és az erkölcs” – az USA stratégiái szerint; „nincs meg a jövőképe, víziója”.

8. Az USA stratégiáinak véleménye szerint erre is lehet politikai megoldást találni: össze kell keverni a népeket, úgy, hogy többé senki sem tudjon ragaszkodni a maga kultúrájához. Álnok és képmutató módon az USA állítólag bevált gyakorlatára kell állandóan hivatkozni: amit lehet az USA-ban, azt lehet Európában is.

9. Kutyaharapást a szőrével kell gyógyítani – tartja a magyar közmondás. Európa népességét (minden nemzetállamát!) el kell árasztani a valamikori gyarmatok népességével – azzal, amelyet a volt gyarmattartók írástudatlanságban hagytak magukra. Ezt a népességet kellene mozgásba hozni – ez a megoldás.

10. Ez akkor lehetséges, ha a volt gyarmatokat állandóan bombázzák, és megakadályozzák gazdasági fejlődésüket. Minden módon menekülésre serkentik és kényszerítik e területek népességét, Európa felé irányítják a mozgását, beigérik nekik Európát mint új hazát.

11. Az USA nemcsak talál, de teremt is magának az ilyen politikához szövetségest.

Az ilyen politikának ott vannak a szövetségei és támogatói a Nemzetközi Valutaalapban és a Világbankban, az ENSZ-ben, az Európai Unióban, s mindenütt, ahol az USA ellenőrzi a pénzügyi folyamatokat. Aki pedig ezt ellenőrzi, az szabályozza a termelési folyamatokat is. Lehet, hogy hihetetlennek tűnik, de igaz: még az eszmei, közerkölcsi és vallási élet képviselőinek gondolatvilágát is képes befolyásolni. Az USA szabályozza az „iszlám állam” tevékenységét, hol fegyvert ad neki, hol pihenteti.

12. Való igaz, hogy Nagy-Britanniának, Franciaországnak, Hollandiának és a többi gyarmattartó országnak nincs többé politikai akarata. Politikai akarata csak az USA-nak van.

13. Nos, ezzel a politikai akarattal találta magát szemben Magyarország. A megcsillogatott „puha politika” háttérében azonban mindig ott sötétlik a bármikor bevethető keményebb politikai és gazdasági nyomásgyakorlás eszköztára – ne adj isten a **meggondolatlan**, messzemenő következményekkel járó katonai erő bevetése is (a „rakoncátlan” NATO-taggal szemben).

14. A cselgáncsban, mint nemesített sportdiszciplínában, ismeretes az a kifejezés, hogy „fojtófogas”. Van ilyen a politikában is. Magyarország sem bújhat ki egy esetleges fojtófogasra törekvés előtt. Nem kell azonban vágóhídra hajtott baromként bánni vele. Mivel Magyarországnak esze ágában sincs kilépni az Európai Unióból – a meggondolt, megtorló intézkedés is meggondolatlan következményű lenne az USA-ra nézve. Magyarország nem banánköztársaság. Mi a megoldás? Várni kell, amíg az USA politikai szereplői jobb belátásra térnek. Erre van remény. Ki időt nyer, életet nyer. Egy bizonyos idő után minden ragadozónak elmegy a kedve attól az áldozattól, amelynek megszerzése túl sok erőbevetést igényel. Az áldozatnak is vannak szövetségesi és segítői.

Választások után

Nem szándékozom a 2018. évi országgyűlési választások eredményét részletesen elemezni. Világos, hogy a győztes polgári kormánypárttal szemben a jövőben csakis polgári ideológiájú párt lesz képes konstruktív ellenzékként szembeszállni és megküzdeni. A polgári szervezeti formába bújtatott, voltaképpen kriptokommunista ideológiájú politikai pártok már a következő választásokig el fognak tűnni. Elszakadtak a valóságtól. Tagságuk és rokonszenvezőik meg fogják büntetni őket: szétszóródnak. Egész biztos, hogy új pártok fognak létrejönni, s ezek már figyelembe fogják venni a nemzeti érdeket és polgári értékeket.

A Magyar Demokrata Fórum (sok tévedéssel a gazdasági szférában) lerakta 1990-ben Magyarország polgári politikai rendszerének alapjait. A FIDESZ–KDNP-pártszövetség 2018-ig befejezte a politikai rendszer kialakítását, s helyes gazdasági alapra helyezte. Ez a történelmi érdeme. Az MDF lendületes, de mindenféle nyu-

gati kalandor és spekuláns érdekcsoportok által befolyásolható emberek kezdeményezése volt. A FIDESZ–KDNP nemzeti érzelmű és alkotóképes emberek eredményes és tartós szövetségévé nőtte ki magát.

A kádári politikai rendszer szervezeti viszonyai szinte teljesen eltűntek. Szimbólumait átvitték egy budai emlékparkba, a levéltárakba és könyvtárakba. A szociológus számára a legmeglepőbb, hogy a közgondolkodás és közerkölcs is elfogadta a változásokat: nem kesereg a múlton, keresi a jövőt. Érzékeli teljes egészében a társadalom és állam nehézségeit, és osztozik a megoldás keresésében. Ez azzal magyarázható, hogy a FIDESZ–KDNP szövetsége az 1956-os forradalom és szabadságharc európai történelmet formáló következményeit jól érzékelt és használta.

Kádár János is kihasználta az 1956-os forradalom és szabadságharc eredményeit, de rövid életű gulyáskommunizmust csinált belőle. Egyik politikai tehetetlenségből és következetlenségből a másikba, egyik válságból a másikba vezette az országot. A kiárusított ország végül a szakadék szélén kapaszkodott meg. Nagyméretű eladósodottsága kilátástalanná tette a jövőt.

A FIDESZ–KDNP az 1956-os forradalom és szabadságharc követelményeinek jó gazdasági alapot adott, amikor a termelésre: a fogyasztóról a termelő emberre, a termelő vállalatokra és közösségeikre helyezte át a hangsúlyt, és **így távlatot nyitott a jövő felé. Az ösztönző intézkedéseket rendszerbe foglalta, amire a Kádár-rendszer képtelen volt fennállása idején.** A FIDESZ–KDNP-szövetség jó úton halad az emberarcú piacgazdaság és szociális rendszer kiteljesítése felé, ami a magyar történelemben senkinek se sikerült. (Nem sikerült azért, mert a szociális esetben csak eltartottat és segélyezett, s nem a társadalom és gazdaság segítőkész alanyát látták.)

A Kádár-rendszer Magyarországnak csak a KGST-ben biztosított helyet. A FIDESZ–KDNP-szövetség Magyarországnak nem csak az Európai Unióban biztosít „egy helyet”. Ennél többet tett: visszahozta Európába. Magyarország politikája „Európa” alatt Európa egészét érti, és nem egy részét.

Sokféle polgári állam létezik, a demokrácia is mindegyikben más jellegű. A FIDESZ–KDNP-

pártszövetségnek sikerült **magyar szint** adni a polgárinak és a demokráciának is.

Magyarország minden európai folyamatban részt vesz. Kiharcolja magának, nem lehet félrelökni. Ez jóval több a „tanuljunk meg kicsik lenni” politikai filozófiájánál. Magyarország többet szól bele saját sorsa és politikája irányításába, mint bármikor a török hódoltság megszűnte óta.

Az ellenzék (birodalmi bálványimádók)

1. A nemzetközi nagytőke (a pénzügyi oligarchia, amelynek politikai képviselője az USA) „puha külpolitikájának” útjába került a magyar polgári társadalom további fejlesztése.

Soros György ennek a politikának a színpadra tolt vásári hasbeszélője. A választás azért esett rá, mert – saját bevallása szerint – minden erkölcs fölötte tartja magát, amikor a saját és a pénzügyi oligarchia gátlástalan gazdagodásáról van szó a kis országok rovására. Minden törvényt és erkölcsi normát gátlástalanul megkerülve avatkozik a kis országok, így Magyarország belügyeibe is.

A „puha politika” a liberális baloldal internacionalizmusát már régen beszervezte és alárendelte a nagytőke internacionalizmusának.

Kelet-Közép-Európában azonban sehogyan sem sikerül neki a rábólintgató, hajlongó, balliberális elitet (amelyet dúsan pénzel) tartósan és megbízhatóan hatalomra juttatni és megtartani. Sőt, valószínűbb az, hogy Magyarországon ennek az elitnek a párttagsága szétszóródik, és eddigi pártszervezetei is megszűnnek létezni.

2. A választások utáni korszak azonban eddig nem látott, nem ismert politikai jelenségekre mutat rá. A „puha politika” módszereivel az egész magyar nép nemzeti azonosságtudatát próbálják megváltoztatni, kétségbe vonni. Ha másként nem megy, akkor piszkos, zavaros köztudat kialakításával „biztosan menni fog”.

Minden olyan gondolatot és erkölcsiséget, amelyet a magyar történelem fejlődésének mellevágányain és zsákutcáiban kitermelt, összegyűrnak, fellazítanak. Ezek szerint a magyar náci-fasiszta és a kommunista jól megfér egymással és a homoszexuálissal, pszichopátával, bűnözők legkülönbözőbb bandáival, kábítószer-készítők és élvezők agyament, lelki beteg társaságával.

A cél az, hogy az embereket már saját tudatuk győzze meg arról, hogy fölösleges a nemzetért való cselekvés és szervezkedés – ezt úgy kívánják elérni, hogy behatolnak az emberek legbelső énjébe és a „szuperegóba”. Így majd olyan embert kapnak, aki többé már nem tartozik addigi közösségéhez. Nem tartozik többé a volt hazájához, családjához – talán még a biológiai neméhez sem („gender”, társadalmi nemű lesz ez a mi emberünk – állítják).

Azt látjuk, hogy a „puha politika” képviselői már hozzáláttak ehhez a munkához, s a fiatalok egy részét máris sikerült ilyen szubkultúrába bevezetni, kis „politikai pártokba” beszervezni és kivezélni.

Teli torokból ordítják, hogy „mi vagyunk a többség, nekünk van politikai programunk” (amelyet a szószólók és ordibálók kezébe nyomnak „valakik”, akik a sötét háttérben meglapulva és feszülten figyelik az eseményeket).

A figyelemelterelő manipuláció minden válfaját kipróbálják. Így például azt állították, hogy a FIDESZ–KDNP-pártszövetségre állítólag csak a tudatlan, vidéki parasztok szavaztak, rájuk viszont az „okosok”, „felvilágosultak”, „a világ dolgait ismerők” – az „européerek”. Az ilyen hordószónokok mondókáira nem is lenne érdemes időt vesztegetni, ha nem ugyanazt szajkózná és sugallná nekik néhány világhírű filozófus is. Állítólag néhány, még mindig alkotóképes, jövőbelátó (baloldalinak számító) filozófus-gondolkodó is osztja nézeteiket. Ki kell mondani, hogy ez az állítólag baloldali gondolkodású értelmiségi elit nem ér semmit. A valóságról nem vesz tudomást, többé nem is gondolkodik, mert minek. Idegen szolgálatban áll, és onnan kapja a bérét.

Gondolkodik helyettünk a CIA, a Pentagon, a Világbank kutatócsapata. A választás utáni tüntetéseken felszínre kerültek és az Országház előtt láthatóvá váltak olyan jelenségek, amelyek az ifjú nemzedék jövőjével kapcsolatosak, és ezért nagy jelentőséget kaphatnak a magyar polgári társadalom további fejlesztésében. Nem vagyunk sziget, minden külső hatás elér bennünket. A magába zárkózás hiábavaló próbálkozás! Tagadhatatlan, hogy a tüntetők egy része nihilista eszmeiségű. Úgy viselkedik, ahogy él: a gondolatvilágába is behatolt a sötétség varázsa, cselekvőképességére pedig az utcán való élet szépsége hat.

A FIDESZ tagjai ilyen idős korokban tudták, miért és mi ellen tüntetnek. Ezek a fiatalok nem tudják, hogy miért és mi ellen tüntetnek, identitásukat nem tudják megfogalmazni, mások számára közérthetővé tenni.

A FIDESZ tagjai ilyen idős korokban a magyar társadalom minden rétegének az elégedetlenségét fejezték ki, ők csak a sajátjukat.

A FIDESZ a magyar társadalomból kilángoló elégedetlenségből lett politikai erővé. A magyar társadalom halkan és szervezetlenül kimondott követeléseit tette politikailag hangosná és együttes, szervezett kiáltássá. A FIDESZ kezdettől fogva – mondaná David Riesman, a szociológus – „belső vezérlésű és irányított” szervezet volt és maradt, ezek meg kezdettől fogva „külső vezérlésű” és kívülről irányított, eddig szervezetlen, amorf konglomerátum. Semmi közük nincs a magyar társadalomhoz. Ennek ellenére foglalkozni kell velük – és van okunk félni tőlük! Ők a FIDESZ–KDNP-pártszövetség által végleg legyőzött, valamikor hatalmon lévő balliberális politikai elit leszármazottjai, „hatalmon kívül rekedt” fiai és lányai, akik szétszóródtak a pesti utcákon. Nagyon dühösek a nem megértő társadalomra és a FIDESZ-re, és tehetetlenek velük szemben.

Magukról azt állítják, hogy „sok van a fejükben”, ők „a szép, új világ megalkotói”. Ezt súgják nekik, és ők elhiszik. A valóság az, hogy a „puha politika” csinálói már régen felfedezték, hogy támaszkodhatnak rájuk, mert mindenre kaphatók és felhasználhatók.

Ennyire telik a szülői örökségből: zavaros gondolatfoszlányok, nemtörődömség más iránt, mások által mozgásra készítés – és bizony megvesztegethetőség is bármikor.

Ezek arról akarnak meggyőzni bennünket, hogy a civilizációs javak, amelyek a szemünk láttára és általunk keletkeznek – azok semmik, de a külföldről zsebükbe dugott pénzért mindenre kaphatók. Az, hogy az ország épül – semmi. Az a valami, amit ők ígérnek, de hogy mi az, azt még senki sem tudta megfejteni. Összevissza beszélnek és érvelnek. Ez az, ami félelmetes – mert mások által manipulálható. Ők eltartottak és kitarítottak, akik nem is tudnak és nem is akarnak tudni semmit a piacorientált termelésről és gazdálkodásról, a nemzetközi gazdasági versenyről és cserearányokról, a profit

által értékelt munka és bérek problémájáról. Ők ilyen ismeretek nélkül is a politika komoly mestereinek tartják magukat. Félő, hogy nemcsak szellemi termékük nulla, hanem erkölcsileg is nullák, és ezért veszélyesek és félelmetesek. Ha ilyenek kerülnének hatalomra, akkor...?

Nem tudnak annál többet mondani, mint hogy nem akarják az „autokrata” Orbán Viktort. Ha ők kerülnék hatalomra, elhozzák a magyar népnek a szabadságot, Magyarország jogállam lesz, és eljön a demokrácia korszaka – állítják.

Őszintén szólva, megáll az ember esze. Ezek csak ennyire képes ismeretet örökölték a szüleitől, akik egykoron Magyarország mindenható elvtársai voltak?

Ilyenek szólítják fel aktív és passzív ellenállásra a magyar népet a FIDESZ-szel, Orbán Viktorral, „a tekintélyelvű” diktátorral szemben.

Szerintük minden szabályozás tagadja a szabadságot: a fogyasztás szabadságát, a cselekvés szabadságát, az egyén szabadságát. Csak egyén létezik, közösség nincs. Belezavarodnak követeléseikbe, és javaslataikkal a nihilizmustól az anarchiáig tántorognak, és onnan vissza a nihilizmusig, amikor a döntés szabadságáról ordítottnak az Országház előtt.

Az Országház előtt azt mondani, hogy a nemzeti önállóság és függetlenség is korlátozza a döntés szabadságát – félelmetes kijelentés. Az ilyenek döntésének a szabadsága ma is, és holnap is összeegyeztetetlen a felelősséggel, az igazságosság minimumával. Nem járnak olyan messze egy kis csoport most még szellemi terrorizmusától, amelyet utóbb külföldi erők és hatalmasságok ültethetnének a nyakunkba.

Dühös (eltartott) fiatalok dühös látomásáról van tehát szó, akik kevesebb szabadságot adnának másnak, mint amennyi döntési jogot megtartának maguknak. Bandaszerű kis pártjaik agresszív fiatal emberek gyülekezete. Sok a vezérelt köztük, akit a külföldi „puha politika” támogatása emelne „uralkodói”, népboldogító pozícióba. Még most nincs köztük erős egyéniség. S ha lesz? Nagy baj lenne, mert megakasztaná az ország békés polgári fejlődését. Annak a jele lenne, hogy mások vették kézbe a haza, a nemzet, az ország irányítását.

Jellem, lelkiismeret és nemzetismeret nélkülieknek nem lehet kormányrudat adni a kezébe.

Zárógondolatok

1. Nagy-Britanniának mint a világ valamikori legnagyobb gyarmattartó hatalmának mindig világos, szigorú, drákói bevándorláspolitikája volt a gyarmataival szemben. A brit hatóságok mindig törvényes keretek között engedték be a bevándorlókat.

A britek tudják, hogy ez Nyugat-Európa többi országának nem sikerült. Ezekben a bevándorlási folyamat új honfoglalási folyamatá vált. Az egykori gyarmati népesség hódító szándékú lett. Látván ezt a britek – ismerve ennek minden veszélyét –, kiléptek az Európai Unióból. A briteknek igazuk van.

Európa hosszan tartó – hol pislogó, hol népirtó – polgárháborúk sorozatával fog szembenézni. Ez több évtizeden keresztül tart majd, és rengeteg véráldozattal fog járni. A polgárháború egész Európát érinti majd.

A genocídium lehetősége valamennyi kontinens szintjén és helyi szinten is valóságos veszély. Jó lenne, ha ezt mindenki tudná Magyarországon is. Az új bevándorló honfoglalás veszélye nem „választási fogás” és vaklárma. Amikor a miniszterelnök „csak erre” az egy tényezőre fektette a legnagyobb hangsúlyt – helyesen cselekedett. A választási ellenfelei akarva-akaratlanul hazaárulók már most, vagy azok lesznek a várható jövőből a múltra visszatekintő távlatban.

2. Ennek ellenére meg kell nyugtatni a választásoktól egzaltált közhangulatot; ez minden választási kampány velejárója!

Tegye ezt a FIDESZ–KDNP-szövetség elsőként. Nélkülözhetetlen lesz azonban megkövetelni szépen vagy határozottan az ellenzékétől is. A rezignált ellenzéki pártok, egészen biztos, hogy el fogják fogadni a javaslatot.

A külföldről eltartott és pénzelt ifjú nemzedék azonban folytatni fogja az üvöltözést, a politikai hőbörgést, a gyűlöletbeszédet. A nemzetudat rombolása és gyalázása, az ifjú nemzedék e részében lévő bandakohéziós viszonyok „kiigazításra” szorulnak. Ha kevesebb támogatást kapnak külföldről, előbb-utóbb rossz befektetésnek fognak bizonyulni az amerikai nagybácsi szemében. Gyengülni fog a köztük lévő külső és belső kapcsolatrendszer. Nem kell tartani attól, hogy – ahogyan ők ijesztgetnek – a fiatalság nagy része

emigrálni fog Magyarországról. Ezek közül biztosan senki sem fog emigrálni, mert ahová mennének, ott dolgozni kell.

3. Eljött az ideje, hogy ne csak a szakemberek beszéljenek a tények nyelvén, és vitába bocsátkozzanak. Ismét megtehetik ezt a politikusok is szabadon. A pártfegyelem sokat tilt, ezt azonban engedélyezni fogja a választás után.

4. A szervezett ellenzék, a politikai pártok ismét több lehetőséget és helyet adhatnak a kölcsönös tájékoztatásra és bírálatra. Ez az egészséges nemzeti köztudat és közérzet része és velejárója.

Külföldi pénzből azonban nem lehet nemzeti köztudatot építeni, gazdagítani. Beszűkülnek majd a lehetőségek a külföldi „puha politika” vásári kikiáltóinak szereplésére, tüntetéseire, fellépéseire. Az időt és helyet azok kapják, akik építik az országot, erősítik a családot. Ezek azok a hazai civil szervezetek, amelyek alig várják azt a lehetőséget, amely elősegíti tartalmasabb munkájukat. Ezek hazai alapítású és nem külföldről irányított civil szervezetek.

A „puha politika” édestestvére a szellemi terror. A másik út: sokoldalúan lehet védeni a kultúrát. Kell és lehet is vitatkozni az ellenzéki, politikai és értelmiségi elittel, újságírókkal, szakemberekkel. A részvétel lehetősége és a kezdeményezés mindenki számára adott kell hogy legyen.

5. Aki Magyarország önállóságát és függetlenségét aktívan tagadja, és szervezkedik ellene, az már nemcsak az eszmeiség területén mozog, hanem a tettek mezejére lép. Soros Györgytől kapja a bérét és az általa nyújtott „érvényesülés” lehetőségét a CEU-n. A szabadságot ez az intézmény olyan szűk területre korlátozza, hogy semmiképpen sem tekinthető a demokrácia „alma materének”. Az intézményesített demokrácia a társadalomban nem egyenlíthető ki a romkocsmá szótárával és hangulatával. A CEU sem a demokrácia oktatásának a fellegvárával.

6. A jövő meg fogja jutalmazni Magyarországot, mert mindig és következetesen kiáll a kis országok jogai mellett az Európai Unióban és az ENSZ-ben. Azt reméljük, hogy a kis országok Európában többé nem lesznek nagy birodalmak katonai átvonulási területe. E tekintetben téves elsősorban az USA külpolitikája; Oroszország közelebb áll ahhoz, hogy érzékelje az ilyen ka-

landorpolitika abszurditását. Hosszú távon nem ad eredményt, hanem tekintélyvesztéssel jár. Az oroszok ezt jól tudják az eddigi tapasztalataikból.

Magyarország is érzékeli ezt az orosz józanságot, s ezért „nyitott” a politikája Kelet felé is. Ennek semmi köze a „putyinizmushoz”. Az oroszok az 1956-os magyar forradalomról ma a legnagyobb tisztelettel beszélnek, és erős szegényérzetük van miatta. Volt szerencsém erről többször is meggyőződni, amikor egyszerű orosz emberekkel vagy katonatisztekkel beszélgettem. Ezt az orosz magatartást Magyarország nem utasíthatja el „csak úgy hidegen”, hanem jó szándékot kell látnia benne, még ha ez nem is tetszik az USA „puha politikája” külső és belső képviselőinek.

7. Az ellenzék igencsak fenyegetőzik a fiatal nemzedék kivándorlásával. Épeszű emberek ilyenekkel nem fenyegetőznek. Ez is külső sugallatra történik.

A szakemberek (köztük talán én is) elismerem, hogy volt, van és lesz kivándorlás, de ennek okát ma egyre kevésbé kell a megélhetésben keresni. Inkább politikai és családgyesítési okai vannak. A vendégmunka-vállalás oka az Európai Unió területén természetesen a több pénz és nagyobb kereseti lehetőség, a nagyobb életszínvonal megteremtésének a reménye.

Az ifjúság nem fog kivándorolni. Minden ilyen állítás csak rossz pártpolitikai elvárásból ered. Nem enyhe, hanem éles bírálatot érdemel, mert erre ösztönzi a fiatalok ezreit, és elámítja őket.

A kivándorlás állítólag „nagy méreteiből” kifolyólag Magyarország léte nincs veszélyben. Nem lehet „nagy méretről” beszélni, de nem lehetünk érzéketlenek sem azok iránt, akik ki akarnak vándorolni!

8. Magyarország engedélyezi a magyarok vendégmunka-vállalását az Európai Unióban és mindenütt, de örömmel várja az idegen vendégmunkásokat is. Magyarország minden további nélkül alkalmazni fogja a jövőben az „agyelszívásos” módszereket a bevándorlásokor és a vendégmunka-vállalásban. Ha a tudós, jó szakember Magyarországon keresi a boldogulást, kaphat munkát. Ha személyes oka van annak, hogy le akar telepedni és integrálódni a magyar társadalomba, megteheti.

Az a propaganda, amely szerint Orbán Viktor miatt a fiatalság ki fog vándorolni, túlfűtött nacio-

nalizmusból ered. Ezt viszont nem Soros árnyék-hadserege állítja, hanem a szélsőséges jobboldali párt s a valóban idegengyűlölő emberek.

9. Most már alkalom nyílik arra is, hogy a FIDESZ–KDNP-pártszövetség nyíltan is beszélhet a saját politikája gyengeségeiről:

a) bizonyos nem gazdasági jellegű beruházásokra előbb került sor, mint ezt az ország gazdasági ereje megengedte; sürgető az ipar digitalizálása és robotizálása, az egészségügyi intézmények és iskolák technikai eszközökkel való felszerelése.

b) mulasztások érzékelhetők a személyi jövedelmek megkésett kiigazítása területén;

c) a rossz irányú demográfiai folyamatok veszélyét leértékelték, kiigazításukhoz még mindig nem vonták be a megfelelő szakembereket, tanácsaikat nem hallgatták meg;

d) a tudományos kutatások területén erős az áramlás az individualizmus felé, és gyenge a visszafelé áramlás (a problémák megoldása csapatmunkában, úgy hogy ne vesszen el az egyén érdeme sem), ez különösen a társadalomtudományok területén érzékelhető;

e) féltékenység a szociálpatológiai jelenségek rámutatásában és hatékony intézkedések hiánya;

f) a fiatalságot többé nem elégíti ki a legújabb civilizációs javak szinte azonnali hozzáférhetősége; ezen túl nincs felelet arra, hogy mi a teendő.

Az ifjúságkutatást elhanyagolták, holott folyamatos kellene hogy legyen. Hogy többet tudjunk arról, „mi is a baj”, „mi hiányzik”. Sok mindenre nincs elfogadható magyarázat az ifjúság magatartásával kapcsolatban, ezért nincs cselekvési terv sem.

g) A FIDESZ–KDNP-pártszövetség politikájának a bemerevedése kizárólag a középosztály anyagi és szellemi szükségleteinek érzékelésére és kielégítésére, vagyis a rendi társadalomba való bezárkózás veszélyének az állandó jelenléte, a vertikális társadalmi mobilitás kapuinak az állandó nyitvatartása;

8) A FIDESZ–KDNP-pártszövetség ifjúsági szervezeteinek elégtelen népszerűsítése, vonzóerejének az erősítése (utalás arra, hogy a FIDESZ szervezeteiben is meg fog történni a folyamatos fiatalítás). Az idejében történő fiatalítás elejét veszi a fiatalság bizalmatlanságának ezzel a szervezettel szemben.

Ez a fiatalság többé nem lesz romantikus, de nem szereti a hosszan tartó evolúcióra való hivatkozást sem. A „majdból” nincs szellemi táplálék. Annak, aki ifjúságpolitikával akar foglalkozni (és nem akar elbukni), nagyon tudatosan kell alkalmaznia a revolútív és evolútív értékek és cselekvés kombinációit. Vonatkozik ez az ifjúság külpolitikai meglátására és érdeklődésére is: nem szabad elhallgatni a fiatalság előtt, hogy a magyarság büszke lehet etnogenezisére, amelyben részt vett Ázsia és Európa népének csaknem a fele. Magyarországnak mindazokkal az országokkal a legszorosabb kapcsolatokat kell napi szinten ápolnia, ahol a magyarokat rokon népként tisztelik, függetlenül attól, hogy milyen a vallásgyakorlatuk, s attól is, hogy Magyarország a NATO tagja. A rokon népek már ezer-ezeröttszáz éve figyelik minden mozdulatunkat, a velünk történt események emlékét szájhagyományuk és intézményesített kultúrájuk (levéltáraik, könyvtáraik) őrzik.

A rokon népi kapcsolatokat ugyan szóban és ígéretben ápolják, de jobb lenne látni a kulturális és tudományos kapcsolat közös alkotásait.

A magyarok etnogenezise a mai napig ellenállhatatlanul vonz más népeket – így például magyarrá lett zsidókat is. Bár a magyar zsidók ápolják a különállósági tudatukat is (kettős identitás), nagylelkűnek kell lenni ezzel szemben. Arra kell nevelni az ifjú nemzedéket, hogy ismerje meg a sorsukat (a magyarokat is az eltűnés veszélye fenyegette sokszor).

Még nem volt a világtörténelemben olyan katonai szövetség, amely egyszerre ne lenne védekező és agresszív is. Bár tagadják, a NATO is ilyen szervezet. Magyarország tagja a NATO-nak. Tudjuk, hogy a közelmúltban is a NATO katonai erejének mozgatói a magyaroktól függetlenül, minden nemzetközi jogot félretéve, nagyon sok agresszív cselekedetet hajtottak végre.

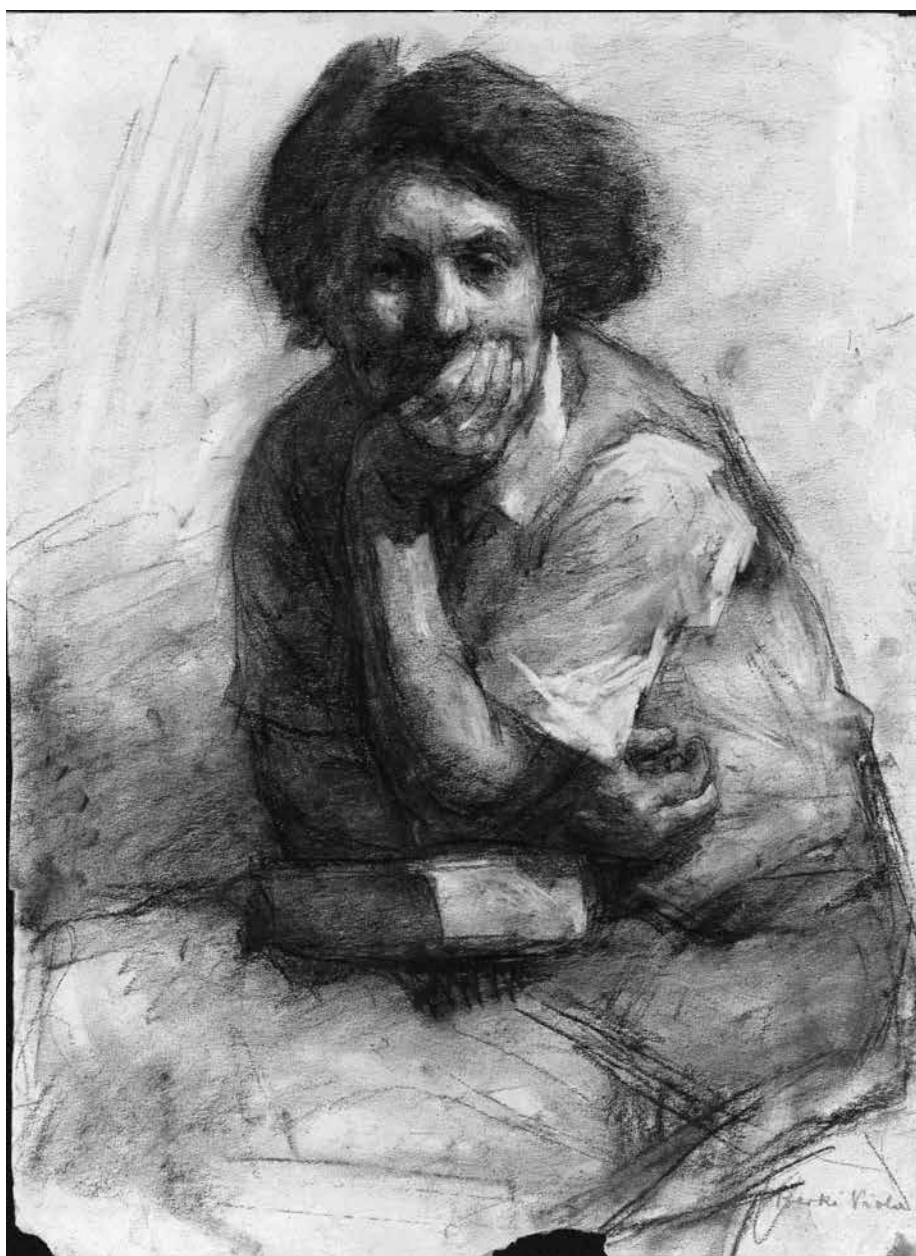
Ha bármi és bárki veszélyezteti a világbékét, tüntetni kell ellene, legalább a civil szervezeteknek. Erre kell nevelni a fiatalságot, máskülönben birodalmi bálványoknak fog hódolni. A magyar nemzeti függetlenség és önállóság megőrzése a világbéke megőrzése nélkül nem lehetséges.

„Mondottam ember: küzdj és bízva bízzál!” Ez Madách Imre utolsó mondanivalója az emberiség számára.

Mint ismeretes, a Török Köztársaság létrehozója, Atatürk alapította meg a világban az első magyarsággutató tudományos intézetet országa fővárosában. Sokakat arra biztatott, hogy tanulmányozzák annak a testvérnépnek a kultúráját, amely Európa középpontjában él. Nem tudjuk, hogy magyar vagy török írótól kapott ihletet, amikor Madách Imrének a filozófiai gondolatát lefordította a politika nyelvére. Ezt a mondanivalót bevésték a róla készült emlékműbe: Török! Légy büszke, dolgos és bizakodó!

A nagy államfők sem tudnak igazságot és boldogságot szórni a nép közé. Az embereknek személyesen kell megküzdeniük értük.

Végre valahára jelentkezett a magyar társadalomban is egy „fiatal Atatürk”, aki Madách Imrét lefordította a gyakorlati politika nyelvére. Így hangzik: Magyar! Dolgozz, és légy bizakodó, mert ha így cselekszel, tehetsz egy lépést előre. Munkájának köszönhetően mindenki jobbíthat az életén. Most ennek van esélye! Ő a „háromharmad” – minden magyar – pártján van.

Édesanyám, Gyenizse Katalin